

Audio kázeň

Častokrát sme už v živote počuli tú radostnú zvesť, že smrť nie je koniec všetkého. Že sme boli stvorení nie pre smrť, ale pre život. Boli sme stvorení pre radosť, bez ohľadu na to, aké žiale momentálne prežívame. V Kristovi nám tento život aj radosť boli ponúknuté a nielenže nám budú patriť, ale už teraz nám patria. Prežívali sme tajomstvo Ježišovho utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania a mohli by sme použiť obraz z evanjelia sv. Jána, ktoré môže zaznieť počas Veľkonočnej nedele v Bohoslužbe slova. Trochu ho prerozprávam.

Po zvesti, ktorú priniesla hneď ráno od hrobu Mária Magdaléna Šimonovi Petrovi a inému učeníkovi, ktorého mal Ježiš tak rád, že kameň je od hrobu odvalený, sa títo dvaja rozbehli k hrobu. Išli si na to posvietiť. A je pochopiteľné, že pre mladšieho je väčšia šanca, že bude bežať rýchlejšie a tak predbehol Petra. Ale do hrobu nevšiel. Len sa do neho nahol a niečo tam videl. To, čo videl zvonku nestačilo na to aby uveril. Nevieme prečo tento učeník zostal vonku. Báľ sa niečoho? Že má urobiť prvý krok? Alebo to bola úcta, ktorá mu bránila akoby znesvätiť niečo posvätné? To sa nedozvieme, lebo keď pribehol Peter, ten to vo svojej povahe neriešil a vošiel do hrobu. A to bolo povzbudením pre toho, čo zostal dívať sa len zvonku. Vošiel dnu a uveril. Tolko návrat ku Ježišovmu zmŕtvychvstaniu ako k **historickej udalosti** ktorá sa stala.

Mám pre Vás otázku? Ako ste prežili tohtoročné sviatky? Po dvojročnej odmlke, po prestávke, ktorá nebola ľahká, ani ľahko prijateľná? Bol vo Vás nový hlad po slávení? Po slávení v spoločenstve? Aj v tom vašom, biednom, častokrát pseudo spoločenstve, plnom rovnako slabých a hriešnych ľudí ako sme my všetci? Vtiahol Vás tento hlad až dovnútra Kristovho hrobu? Alebo nám čosi bránilo vstúpiť. Bežali sme síce k hrobu, aj sme sa tam dostali, videli sme odvalený kameň celkom zblízka, dívali sme sa zvonku dovnútra a aj sme niečo uvideli. Ale možno si môžeme priznať, že to nestačilo. Že je v tom podstatný rozdiel: vstúpiť dovnútra a dívať sa zvonku.

A tak môže byť na mieste ďalšia otázka: čo nám bránilo vstúpiť dovnútra? Čo nás držalo, že sme zostali síce blízko a predsa nie vo vnútri? Mám niekoľko tipov na premýšľanie: môže to byť nespracovaný hnev a neodpustenie za to, čo sa nám prihodilo v uplynulých dvoch rokoch pri slávení sviatkov Veľkej noci. Môže to byť posudzovanie a odsudzovanie cirkevných aj svetských predstavených. Alebo aj obviňovanie druhých, skrátka iných a nie seba; či pocit viny v sebe samom. Alebo aj ešte niečo iné. Toto všetko sú veľké brzdy či putá, ktoré nás vedia zadržať od toho, k čomu sme boli pozvaní aj počas týchto sviatkov. Aby sme znovu nielen videli, ale znovu videli a znovu uverili.

To, čo sa mne na dnešnej radostnej zvesti evanjelia veľmi páči, je rozmer spoločenstva. Mária Magdaléna šla k hrobu sama, učeníci šli dvaja. A už si boli jeden pre druhého povzbudením, aby hľadali silu ako prekročiť svoje hranice. Keby aj Peter zostal vonku, neviem, či by ten druhý vstúpil dnu a uveril. Aj my sme tieto sviatky slávili znovu

v spoločnosti. Bohu nech je za to vďaka. Lahšie je nám byť za to vďačnými, lebo sme prežili to, že takéto slávenie nie je samozrejmosťou ale je darom. Nie je ani nejakým právom či povinnosťou, je oveľa viac. Slávenie, ktoré je jednou s 10 tém, ktoré môžeme spolu premýšľať v synodálnom procese cirkvi. Aké to bolo pre Teba? Mal si ten dar, že si to mohol sláviť s rodinou? Mal si ten obrovský dar, že si to mohol sláviť v domácom spoločnosti farnosti? Alebo si sa k niekomu pridal? Bol si pozvaný byť viac ako len pasívnym poslucháčom a zapojil si sa do nejakej služby? Bol si kostolník, lektor, akolyta, miništrant, spevák, hudobník, modlil si sa spolu s Ježišom chvíľu v Getsemanskej záhrade? Bol si na krížovej ceste, bol si na poklone v Božom hrobe, alebo si chystal kostol na sviatky, riadil, vyzdobil? Opatroval si na svojej osobnej svieci svetlo zmŕtvychvstalého Krista a snažil si sa ho vyniesť von z chrámu a chrániť ho pred nepriazňou počasia? Alebo si niekomu kto takto slúžil kryl chrbát, vytváral si mu doma priestor, aby sa mohol pripraviť a ty si za neho potiahol v domácom či pracovných prípravách na sviatky? Verím, že áno. Že sme dostali túto šancu a vedeli sme ju s Božou pomocou využiť. Lebo zmŕtvychvstanie Ježiša nie je len historickou udalosťou ale je **aj zázrakom**. Božím zásahom do ľudských dejín, ktorým bolo milosťou vykonané niečo, čo by sa inak - čisto prirodzene - nedalo vykonať. Ak človek uverí, je to viac ako len historická udalosť, je zároveň aj zázrak. A pozývam ťa všimnúť si, že Peter hoci bol v hrobe neuveril hneď. Ešte mal totiž s Pánom nevyriešené účty za tie viackrát zopakované slová: Nepoznám toho človeka. Ale my čítame ďalej v Jánovom evanjeliu, že keď na to prišlo, a stalo sa to na brehu jazera, keď ho Ježiš pozval si to vyriešiť, potom znovu uveril aj vďaka tomu, čo videl v hrobe. A to môže byť nádejou pre každého z nás. Ja verím, že každý, kto vstúpi do Kristovho otvoreného hrobu, a poobzerá sa v ňom, kto ním len neprebehne alebo sa naň nepozrie len zvonu, môže zažiť zázrak viery. Že nemáme v rukách mnohé veci ako napr. aj čas, kedy sa tento zázrak viery odohrá? Na to sme si už predsa pri živote s Ježišom zvykli, či nie?

Oslavujme teda celých 50 dní veľkonočného obdobia až do Turíc túto veľkú radosť. Ježiš vstal z mŕtvych, porazil smrť a odobral jej moc na ľudstvom. Hrob v sebe nedokázal udržať Ježiša Krista. Vďaka tomu nedokáže v sebe udržať ani nás, keď budeme s ním spojení. Smrť dostala nový zmysel. Stala sa prechodom k našej osobnej plnosti života. Mohli by sme si to znovu pripodobniť obrazom: ak život tu na svete je akoby semiačkom zasadeným, ktoré kľíči a rastie a kvitne, tú pravú úrodu budeme vidieť a môcť užívať až tam, za hranicou smrti. A preto je zmŕtvychvstanie Ježiša nielen historickou udalosťou, nielen zázrakom ale **aj prorokom**. Pracujme spoločne na tom, aby sa raz v našom živote naplnilo do krajnosti.

Dominik Markoš, farár na Sliachi

(Zamyslenie prevzaté zo stránky knazi.sk.)